Nu vreau sã fiu un erou!

I

Era o dimineatã frumoasã de primãvarã si aerul începuse sã se încãlzeasã spre o temperaturã plãcutã. Primul soare rãsãrise de trei ore, iar al doilea mai avea încã jumãtate de orã înainte de a se ridica pe cerul violet. Copacii aveau frunzele în culori diferite de la rosu aprins(cei care primãvara îsi pierdeau frunzele) pânã la verde închis (cei care erau în plinã perioadã de înflorire). Iarba aranjatã frumos, de cãtre grãdinarii roboti, strãlucea în lumina soarelui, picãturi mari de rouã prelingându-se pe fire. Câtiva greieri de pe Terra scoteau un zgomot plãcut, iar sutele de specii indigene de pãsãri cântau asa cum fuseserã programate de inginerii geneticieni, toate într-un cor, alternînd inflexiunile mai joase cu cele mai înalte.
Parcul central era deja plin de viatã. Unii oameni îsi scoseserã animalele la plimbare, si aici puteau fi admirate exemplare de pisici terane, yambi de pe Sangon (niste animale mari cât un leu, dar cu botul alungit, fãrã dinti în fatã, cu sase picioare si fãrã nici un pic de pãr), rombaci de pe Yarso (un fel de iepuri, cu urechi scurte si o coadã ce ajungea la 1.5 m), starponi de pe Rosat (putin mai mari ca poneii, fãrã copite si cu un cap rotund, folositi adeseori la cãlãrit), precum si alte animale din partea asta a Universului pe care oamenii le puteau lua acasã.
Alti oameni se scoseserã pe ei însisi la plimbare, bucurosi cã pot sã se dezmorteascã înainte de a porni la lucru. Ei mergeau în grupuri discutând lucruri mãrunte, povestind ultimele întâmplãri, sau polemizând pe anumite subiecte. Un lucru interesant este cã niciodatã nu se certau sau nu se luau la hartã, nici cei mai tineri. Pe planeta Rosca II a regatului Starsetia nu mai avusese loc o ceartã de 100 de ani, iar rãzboiul mai era cunoscut decât celor care aveau peste 200 de ani (vreo 30 la numãr). Pânã si soldatii de la postul de garnizoanã (Rosca era totusi o lume de granitã între Starsetia si Longdanga) erau soldati mai mult de formã, fiind antrenati pentru unele lupte cu mici traficanti care mai încercau sã forteze granita, lucru care se întâmpla odatã la un an sau doi.
Printre perechile care se plimbau pe aleile parcului erau si Ston Raspor de 13 ani împreunã cu colega sa Baro Romura. Ei se erau în drum spre scoalã si discutau mici anãnunte despre ziua care urma. Însã mintea lui Ston era la cu totul altceva, la ce avea de gând sã-i mãrturiseascã lui Baro pe drumul acesta. Dupã o sãptãmânã întreagã de gândire se hotãrâse sã-i spunã cã o iubeste de peste un an .
Desi Ston nu prea era atent, Baro povestea în continuare lectia la istorie pe care o avuseserã de învãtat pentru lucrarea importantã din acea zi. Robotul-profesor se dovedea neîndurãtor în multe momente.
-Acum 200 de ani, în bãtãlia purtatã lângã sistemul Rosca (care era sfârsitul unui rãzboi de 2 ani), din care si planeta noastrã face parte, strãbunicii nostri au luptat cu vitejie si, au reusit sã obtinã independenta fatã de ducatul vecin, Longdanga, dupã

ce au dat dovadã de un eroism iesit din comun învigâmd armata Longdangãi care era de peste douãzeci de ori mai numeroasã. Desi trei sferturi din armatã a pierit, atât în luptele din spatiu, cât si în cele terestre de pe Rosca VI, Rosca IX si de propria noastrã planetã , conducãtorul armatei, care apoi a devenit primul rege al Starsetiei, a ordonat avansarea spre Longdanga I si, spulberând apãrãrile planetare, a impus pacea prin care se recunostea independenta noastrã. Cea mai importantã navã de luptã a noastrã a fost crucisãtorul Rotan,(ultimul nostru crucisãtor) care, încoltit de inamici, s-a prãbusit intentionat cu tot echipajul peste capitala Longdangãi, paralizând sistemele de apãrare. De atunci Longdanga si Starsetia au trãit în pace si colaborare reciprocã. Nici noi nici ei nu am mai construit nave mai mari de corvete, ci am canalizat toate eforturile spre o prosperitate cât mai mare. Aceasta era lectia pe care trebuiserã sã o învete pentru astãzi si din care urmau sã fie examinati. Adevãrul adevãrat nu era acesta, deoarece autoritãtile exageraserã faptele de eroism ale soldatilor si ale conducãtorilor armatei. Victoria nu fusese obtinutã prin dovezi de eroism si bravurã, ci prin infiltrarea unor spioni pe navele inamice, care la momentul potrivit sabotaserã sistemele de armament si comunicatii si lãsaserã armata Longdangãi fãrã apãrare. Acest lucru avusese loc când acestia crezusrã cã au câstigat, deoarece reusiserã sã masacreze trei sferturi din armata Starsetiei. Comandantii armatei Starsetiei stiuserã ce se va întâmpla dacã lasã armatele sã se confrunte, dar, pentru a da dusmanului impresia de victorie lãsaerã zece milioane de oameni sã moarã. Acest lucru nu era trecut în nici o carte de istorie. Cât despre crucisãtorul Rotan, acesta fusese directionat prin telecomandã asupra capitalei Longdangãi, în ciuda apelurilor disperate ale echipajului.
Dupã înfrângere, Marcon Ross, ducele Longdangãi jurase rãzbunare si începuse în secret constructia a unei noi flote de rãzboi, iar acest jurãmânt trecuse din tatã-n fiu pânã la nepotul sãu, Marcon Ross II, actualul duce al Longdangãi.
-Ston, esti atent la ce-ti spun?
-Poftim?
Baro repetã întrebarea.
-Scuzã-mã, mã gândeam la altceva...Baro am ceva foarte important sã-ti spun!
-Ce?
-Te iubesc foarte foarte mult.
Chipul fetei se luminã de o bucurie care pãrea luatã de pe fetele personajelor din holo- cãrtile de povesti , iar ochii ei se umplurã de lacrimi. Ea nu putu sã rosteascã nimic, lucru care îl va chinui pe Ston tot restul nefericitei sale vieti.

II

Un zgomot înfiorãtor sparse aerul diminetii si lui Ston i se pãru cã acesta îi sparge timpanele si îi intrã în creier pentru a-l chinui. Pãrea un suierat de pasãre, dar era multiplicat de 1000 de ori. Se auzea clar frecarea metalului cu aerul si se puteau vedea miliarde de scântei care apãruserã pe cer umplând imensitatea violetã cu dungi aurii de foc.
Oamenii se uitarã în sus si puturã vedea, pentru multi ultimul lucru pe care l-au vãzut, câteva mii de fregate coborând vijelios din cer, luându-si cu grijã tintele în

obiectivul de tragere si asteptând. Uriasele nave de luptã de deasupra lor, crucisãtoarele si distrugãtoarele, stãteau încã nemiscate ca niste imense pãsãri de pradã ochindu-si victimele.
Ca la un semnal, toate deschiserã focul asupre posturilor de garnizoanã, fabricilor, podurilor si asezãmintelor de locuit. Milioane de bombe autoghidate, focuri de lasere si torpile materie-antimaterie pornirã simultan din douã milioane de guri de foc si se nãpustirã asupra pasnicei planete. Exploziile zguiduirã pãmîntul, iar soarta fãcu ca prima dintre ele sã aibã loc la mai putin de zece metri de locul unde cei doi vorbeau, proiectându-i în aer câtiva metri. Spre ghinionul ei, Baro cãzuse într-o tepusã din gard, care îi intrã oblic prin burtã, iesindu-i printre omoplati. Trupul ei înalt de un metru cincizeci pãrea doar un lucru insignifiant pe lângã grozãvia tabloului ce se înfãtisa înainte ochilor lui Ston.
Casele si blocurile uriase ardeau, se prãbuseau, oamenii puteau fi vãzuti alergând pe strãzi, în flãcãri, târându-se, fãrã membre, cu tãieturi grotesti prin care se puteau vedea intestinele, cu capetele sparte, din care tâsnea sângele, fugind în orice directie, înnebuniti de panicã, fãrã sã realizeze cã nu mai aveau scãpare.
Desi buimãcit, Ston se ridicã si se gândi cã trebuie sã scape. Mintea sa pãrea sã nu înteleagã faptul cã milioane de oameni mureau lângã el si cã planeta sa era atacatã. Sau dacã întelegea acest fapt îl ignora cu desãvârsire. Calculat, rece, se gândi la ce poate face si, unde se poate duce. Revãzu în minte pivnita bine protejatã a blocului de 300 de etaje în care locuia si hotãrî cã acolo este cel mai bun loc de a se ascunde dacã va începe lupta terestrã si se va opri bombardamentul orbital. Dacã nu, nimic nu-l mai putea ajuta.
Pe drumul spre casã auzi zeci de explozii, unele chiar la mai putin de 100 de metri de el. Strãzile erau pline de cadavre care zãceau în cele mai groaznice pozitii, dar Ston le ignorã. Mintea sa nu-i spunea decât un lucru "Salveazã-te! Salveazã-te!". Norocul sãu era cã locuia aproape de parc si cã pentru a ajunge acasã trebuia sã parcurgã o zonã putin probabil sã fi fost atacatã, lucru care îl ajuta sã se deplaseze. Curând exploziile se oprirã si zgomotele îndepãrtate ale navelor de debarcare ajunserã pânã la Ston când acesta escalada un morman de moloz, aproape de locul unde se înãltase cândva blocul sãu de locuinte. La doar un kilometru se auzea zgomotul automatelor de laser, precum si al unei surde lupte corp la corp între soldatii din posturile de garnizoanã, prost echipati si prost antrenati si invadatorii profesionisti si mult mai numerosi. Din vârful mormanului de moloz ce fusese cândva casa cu 30 de etaje din fata blocului lui Ston, acesta vãzu armata Roscãi angajatã într-o luptã fãrã sanse de victorie cu niste soldati care luptau în mod disciplinat, în formatii bine organizate, care îi copleseau repede pe neexperimentatii roscani. Ston mai observã cã invadatorii purtau uniforme maro ale armatei longdangneze si cã acestia se apropiau cu pasi repezi de locul unde era el, ucigând pe toti cei care îi întâlneau în cale.
Ajuns lângã blocul unde locuise , acum doar un urias morman de stinghii de otel suprarezistent, bucãti de sticlã incasabilã topitã de cãldura bombelor si moloz, Ston se apropie de gura de canal care reprezenta intrarea în pivnita blocului. Aceasta se afla la peste 200 de metri de locul unde fusese blocul si era acopertã doar cu un metru de moloz pe care Ston reusi sã-l înlãture rapid.

Din partea cealaltã strãzii venea un detasament al armatei roscane, care se retrãgea în debandadã în fata longdangnezilor. Ston mai reusi sã vadã cum acestia erau ajunsi din urmã si tãiati cu sãbii si cu lasere de cãtre uniformele maro, înainte de a coborî în canal si a trage capacul fãrã a fi observat de soldatii dusmani care trecurã pe deasupra.
Primul lucru care îl vãzu în canal era un mosneag cu o ranã urâtã la cap, dar care putea fi recunoscut. Era vecinul sã de etaj.
-Bãiete...vino putin, rosti mosneagul cu o voce stinsã.
-Da, ce doresti tataie? întrebã Ston respectuos.
-Eu am sã mor, dar mãcar tu sã trãiesti! spuse mosneagul. Noi suntem singurii care am ajuns aici si probabil tu vei fi singurul supravietuitor ...Un firisor de sânge începu sã-i iasã din gurã. Pãrintii tãi sunt morti, i-am vãzut eu. M-am temut de asta de la bãtãlia finalã împotriva Longdangãi, la care am participat, si m-am apucat sã strâng provizii în cãmãruta mea din pivnitã. Bãtrânul începu sã stuseascã, iar sângele îi umpluse gura. Cu ce am acolo poti trãi trei ani fãrã probleme,.... dar dupã aia va trebui sã te descurci.... Mai am si ceva bani si câteva acte de identitate false, pe care trebuie doar sã pui holo-fotografia ta.... Vorbele deveneau din ce în ce mai neclare. Ia si mini-aparatul meu cu care poti sã-ti faci exact ce-ti trebuie.... Cu toate acestea poti sã pleci cândva de pe planetã..... Dar trebuie sã-mi promiti ceva.
-Orice, spuse Ston cu glasul gâtuit de emotie.
-Promite-mi cã vei rãzbuna cândva tot sângele vãrsat azi!
- Îti jur pe sufletul mamei mele si al lui Baro, afirmã Ston convins si apoi închise ochii mosneagului.

III

Era o planetã rece si întunecatã, foarte departe de soarele ei. Noaptea era de douã ori mai lungã decât ziua, iar în cele 3-4 ore care se puteau numi zi, cerul era rosiatic, pe el strãlucind un soare anemic, palid, care nu putea încãlzi aproape de loc. Temperatura rareori urca la 0 grade, iar noaptea cobora pânã la -20. Vegetatie era foarte putinã, iar planeta nu se putea autoîntretine, necesitând mari importuri de cereale. Un vizitator obisnuit s-ar fi întrebat desigur de ce primii duci ai Longdangãi aleseserã aceastã planetã drept capitalã si o numiserã Longdanga I. Ceea ce vizitatorii nu cunosteau era faptul cã planeta era foarte bogatã în minerale, ele putând fi exploatate destul de usor, asta dacã suportai frigul si întunericul cvasipermanent. Primii conducãtori longdangnezi nu se gândiserã deloc la confortul populatiei, ci luaserã în calcul aspectele mai practice atunci când se stabiliserã pe planetã. În mizerele apartamente de locuit, temperatura atingea în jur de 10 grade, lucru care nu se întâmpla în selectele case ale ducelui si camarilei lui, care beneficiau de instalatii de încãlzit pe bazã de anihilare materie-antimaterie, care puteau încãlzi la o temperaturã plãcutã, în ciuda faptului cã afarã erau -500 .
Marco Rodesii era fericit. Întorcându-se la ceea ce el numea "casã" se gândea cã acum nu va mai avea nevoie sã supravietuiascã asa cum o fãcuse pânã acum. Viata sa va suferi o schimbare radicalã înspre bine. Nu mai trebuia sã facã nimic pentru a-si procura hrana zilnicã. Va trãi pe spinarea altuia.

Dacã viata de muncitor pe Longdanga I putea fi consideratã grea, atunci cea de locuitor al canalelelor si membru al lumii interlope era groaznicã. Pentru a supravietui aici trebuia sã fi puternic, plin de tupeu si lipsit de orice scrupule. Trebuia sã gãsesti cel mai cald loc din canal, apoi sã-l aperi cu bâta în mânã sau sã cuceresti altul, fãrã sã-ti pese cã un om va muri înghetat. Propria viatã era pe primul loc.
Marco Rodesii era un astfel de om si supravietuia aici de peste 5 ani. Era aproape un record. Pentru a-si procura hrana de zi cu zi apela la orice mijloc chiar dacã acesta însemna jaful crima sau vânzarea propriului trup unor bogãtasi perversi. Dar totul avea sã se termine azi.
Acum câteva zile hotãrâse sã facã ceva mult mai periculos decât fãcuse pânã acum. Avea de gând sã jefuiascã o bancã si sã se scape de viata asta pentru totdeauna. Dupã ce alesese cu grijã banca, o urmãrise douã zile, chiar intrã odatã în ea prefãcându-se cã cerseste, dar atent la orice alarmã amplasatã. Dupã încheierea programului si plecarea tutoror angajatilor acasã, dezactivase alarma si intrase pe furis pe o fereastrã. Ajuns înãuntru, gãsise seiful si , având înregistratã holo-amprenta unui angajat, pe care o obtinuse cerând un pahar cu apã, deschise usa. Din nefericire seiful era gol si Marco încercase o mare dezamãgire, dar realizând cã trebuie sã scape se îndreptase spre usã. Pe un perete o fotografie îi atrase atentia. O fotografie a unui om binecunoscut. Pe lista celor mai cãutati criminali se afla si omul cu care se întelesese foarte bine pânã acum, cel pe care îl putea numi "prieten". Iar crima sa era una pentru care statul plãtea o rãscumpãrare uriasã. Ston Raspor ucisese doi soldati ai armatei longdangneze acum doi ani pe Rosca II, la un an dupã ce acestia ocupaserã planeta, dezlãntuind un rãzboi care dura de trei ani, apoi dispãruse fãrã urmã. "Ce loc inedit de a te ascunde, exact sub nasul inamicului. Prietenie,prietenie, dar tot eu trebuie sã trãiesc ", gândi Marco, apropiindu-se de canalul unde îsi trãia viata mizerã.
Primul lucru pe care Marco îl vãzu dupã ce ordonase computerului central sã deschidã capacul canalului fu Ston Raspor adormit pe o conductã de transport a apei încãlzite de magma din centrul planetei. Se apropie de el si îl trezi cu un bocanc în coaste apoi îsi scoase cutitul care nu-l pãrãsea niciodatã.
-Scoalã bã! Tre' sã vorbim.
-Ce vrei, mã? Mai lasã-mã-n pace! Nu vezi cã vreau sã dorm? rãspunse Ston cu un glas plictisit.
-Sã dormi? Ia mai scuteste-mã.
-Ce vrei?
- De ce nu mi-ai spus si mie cã esti ucigas de soldati? Dacã-mi spuneai, de multe belele scãpai. Cred cã acum putem sã vrbim mai deschis, nu-i asa?
Ston devenise brusc atent si emise un fluierat scurt, parcã admirativ.
-De unde stii tu asta?
-Esti pe lista celor mai vânati de gabori. Si rãscumpãrarea, mamã-mamã ce frumoasã e.
-Si ce vrei de la mine?
Cu un aer de triumf. Marco rãspunse:
- Trei sferturi din ce câstigi. Plus faci tot ce spun eu. Plus, gagica aia a ta, e a mea

de-cum încolo. Esti la mâna mea de tot. Ai belit-o rãu, "prietene"!
-În locul tãu n-as fi asa convins, spuse Ston cu o expresie de usurare.
Marco simti o durere ca muscãtura unui soarece, apoi una mai mare, ca lovitura unui levier în cap. Înainte de a lesina, Marco realizã cã Ston cumpãrase si dresase un soarece modificat genetic, special pentru o situatia ca asta si cã animalul îi distrãsese atentia într-un mod foarte viclean. Fluieratul fusese doar un semnal. Apoi întunericul îl cuprinse.
Când se trezi, Marco era legat de o conductã si avea un cãlus în gurã. Câtiva oameni se adunaserã în jurul sãu, printre care si niste persoane ce pãreau din societatea înaltã. Toti stãteau ca la spectacol.
Curând Ston se apropie de el cu un bidon plin cu un lichid transparent. Adresându-se multimii, spuse:
-Cei care ati venit aici invitati, aflati cã veti vedea cum tratez eu oamenii care aflã lucruri confidentiale despre mine. Cei care ati plãtit, vã asigur cã nu veti regreta.
Spunând astea, Ston deschise bidonul si îl stropi pe Marco cu lichidul din el. Acesta realizã soarta ce îl asteaptã si vru sã tipe, dar nu reusi. Lichidul era combustibil de avion orbital si avea o temperaturã de ardere la 30000 , precum si un miros caracteristic.
Ston se apropie de Marco cu o brichetã, asemãnãtoare cu una din vechime, dar care functiona pe cu ajutorul fuziunii nucleare, si o scãpãrã lîngã el. O durere mai groaznicã decât moartea însãsi îl cuprinse, si mai putu sã înteleagã faptul cã de acum Ston nu va mai avea rival în aceastã lume cruntã. Apoi îsi piedu capacitatea de a rationa, dar izbãvirea prin moarte nu veni decât peste douãzeci de minute de agonie cruntã.

IV

-Calculator, deschide capacul! ordonã Ston Raspor cu o voce puternicã.
Calculatorul central al sistemului de canalizare primi comanda prin microfonul de lângã capac si se supuse, iar capacul se deschise cu un tãcãnit metalic. Apoi Ston se strecurã afarã si comandã calculatorului sã închidã canalul.
Era o noapte neagrã, neluminatã de nimic, deoarece Longdanga I nu avea nici un satelit natural. Sistemul de iluminare nu functiona prin zonele acelea, cele mai rãu famate ale orasului-capitalã de pe planeta-capitalã. Vizibilitatea era redusã la 1-2m, iar temperatura coborîse deja la -20 de grade.
Aprinzându-si o tigarã de la bricheta atomicã, Ston se gândi la fata pe care o avusese Marco în ultimele minute ale vietii. Durerea groaznicã îi era întipãritã pe chip.
" Mãcar pentru el totul s-a terminat", gândi Ston."Pentru mine durerea este vesnicã".
Încã îsi amintea chipul lui Baro cînd ea era încã în viatã, dar apoi o vedea înfiptã în tepusa gardului. Vedea mormanele de cadavre schilodite, pe proprii lui pãrinti morti, chipul bãtrânului care îi ceruse sã se rãzbune. Aceste imagini îi chinuiau visele, îl fãceau sã nu aibã somn, iar când era treaz îl atacau din nou. Un sigur lucru îi fãcea viata suportabilã: imaginea ducelui Longdangãi mort si a lui ucigându-l.

Trãia pentru rãzbunare.
Nu îi plãcea sã ucidã fãrã rost, dar nu se dãdea în lãturi de la a o face dacã acest lucru îl oprea. Stia un singur lucru: trebuia sã trãiacã, trebuia sã trãiascã pentru a-si rãzbuna compatriotii morti, Oamenii pe care îi ucisese l-ar fi putut opri, stãtuserã în calea lui. Eliminarea lor fusese o necesitate.
Asa se întâmplase si cu cei doi soldati ucisi acum doi ani, care îl surprinseserã în adãpostul sãu subteran. Trei soldati gãsiserã intrare secretã si intraserã în adãpost, cînd l-au zãrit pe Ston si proviziile lui. Îl alergaserã si încercaserã sã îl prindã, dar el ajusese în spatele lor si, sãrind de pe o conductã, îi lovise pe doi cu niste pumnale, apoi , ferindu-se de descãrcarea laserului celui de-al treilea, îl lovise cu pumnul peste fatã lãsându-l inconstient. Apoi, realizând cã nu mai era în sigurantã, luase actele false si banii si se îmbarcase pe prima cursã a unei nave de transport spre Longdanga I, singura planetã pe care nu avea sã fie cãutat, unde nimeni nu îsi va imagina cã se ascunde, chiar capitala dusmanului. Acolo trãia o viatã mizerabilã de un an de zile, sperând la ziua când îl va putea asasina pe ducele Longdangãi sau ar putea sã-si elibereze poporul.
Intuitia sa nu fusese gresitã. Cel de-al treilea soldat se trezise si luase probe de ADN cu un detector de materie vie si, comparându-le ce cele din baza de date, reusise sã-l identifice. Acum era dat în urmãrire generalã în ducatul Longdanga, iar în restul Universului avea o recompensã pusã pe capul lui, îndeajuns de mare ca sã-l tenteze pe orice vânãtor de recompense.
Din câte stia Ston, rãzboiul încã continua, dar nici un aliat nu venise în ajutorul Starsetiei, si, în ciuda eforturilor brave de apãrare (regele reusise pânã la urmã sã antreneze o parte importantã a armatei si s-o aducã la capacitate de luptã), 15 din cele 50 de lumi ale regatului fuseserã coplesite de armatele profesioniste ale Longdangãi. Dacã totul continua asa, Starsa I, planeta-capitalã ar putea cãdea în 5 ani. Atunci nu ar mai exista Starsetia sau un lucru pentru care merita luptat.
Un strãin rãsãri fãrã veste din întuneric si se apropi de Ston. Acesta putu observa cã necunoscutul avea în jur de doi metri, pãr blond spãlãcit, ochi verzi, lipsiti de expresie si niste buze groase. De asemenea, deasupra ochiului drept avea tatuat un cap de mort.
-Misto spectacol, spuse strãinul cu o voce usor ironicã.
-Da? Mã bucur cã ti-a plãcut? rãspunse Ston cu aceeasi intonatie. Ce vrei? Spune repede cã n-am timp.
-N-ai timp? Eu cred cã pentru mine vei avea foarte, foarte mult timp, Ston Raspor, ucigas de soldati.
Ochii lui Ston se fãcurã mari si intrã în alertã maximã. Era pregãtit de luptã.
-Ce mai vrei si tu? Bani?
-În primul si în primul rând vreau sã te ajut pe tine si sã ajut si organizatia din care fac parte. Dacã te mai întorci în canalul ãla esti mort. Trupele ducelui Longdangãi stiu de la sefii mei unde te ascunzi si o razie de proportii va fi efectuatã peste ...se uitã la ceas.. zece minute. Singura ta scãpare este cu mine.
-Cine sunteti? întrebã Ston fãrã a-i veni sã creadã ce aude.
-Sã zicem o firmã ca oricare alta, dar cu un domeniu de activitate mai aparte.
-Care?

Ochii strãinului se luminarã si tatuajul începu sã sclipeascã puternic, fãcându-l pe Ston sã înteleagã cã nu era un tatuaj, ci niste fire de otel de Lasca (singura planetã pe care se gãsea acest metal pretios) introduse sub piele.
-Crima...suntem plãtiti ca sã ucidem. Si acum te vei alãtura nouã sau vei pieri.
La un kilometru distatã, Ston putu vedea o viermuialã de uniforme maro care intrau într-una din gurile canalului în care îsi dusese viata timp de un an. În curând se auzirã zgomotele inconfundabile ale automatelor laser.
-Si ce vreti de la mine?
-Vei fi antrenat timp de trei ani, iar urmãtorii zece vei lucra pentru noi. Vei primi pentru fiecare treabã fãcutã o parte din banii câstigati de noi. Dacã esti destept primesti si prime.
-Si pe urmã?
-Esti liber ca pasãrea cerului.
Zgomotul automatelor se apropia si Ston întelese cã strãinul era singura sa scãpare. De asemenea realizã cã era singurul mod în care se putea rãzbuna, dupã ce iesea din slujba lor. Cu antrenamentul primit era sigur cã îsi va putea duce planul la bun sfârsit.
-Nu mai avem mult timp! Vii sau nu?
-Vin, de acum v-ati gãsit un angajat.
Strãinul aduse ceva ce semãna cu o motocicletã cu suspensii, dar avea un aparat ciudat legat în spate. Apoi, cei doi se urcarã pe aceasta, strãinul porni motorul si aparatul se ridicã spre cer. Ston simti o usoarã furnicãturã în degete, dar nu întrebã ce se întâmpla. Încã un pas spre rãzbunare fusese fãcut.
Jos, supãrati cã nu si-au gãsit prada, soldatii iesirã chiar pe gura de canal pe care iesise si cel pe care îl cãutau acum o jumãtate de orã. Auzirã un zgomot slab ca de motor, dar afarã nu puturã vedea nimic. Dispozitivul de camuflare al motocicletei, despre care nimeni nu credea cã existã, functiona perfect, ascunzând aparatul de ochii oamenilor.

V

Seful bãncii Dargos de pe planeta Roodo III intrã linistit apartamentul sãu de la etajul 500, dupã o zi lungã de lucru. Avusese de lucrat la zeci de rapoarte si de cereri de împrumut si de-abia reusise sã le termine pe toate. Desi calculatoarele si functionarii-roboti ajutau foarte mult, totusi decizia finalã de acordare sau nu a unui împrumut era lãsatã pe seama unui om. Calculatoarele puteau comite erori sau puteau fi sabotate. Cea mai grea decizie de pe ziua de azi fusese acordarea unui împrumut de 1 miliard de rari unei oraganizatii care îsi zicea Frontul pentru eliberarea Starsetiei. Din dosarul lor aflã cã Starsetia fusese un regat în partea cealaltã a Univerrsului, cucerit acum trei ani de ducatul vecin, Longdanga. I se fãcuse milã de bietii oameni si hotãrâse sã le acorde acel împrumut substantial, fãrã a cere garantii prea mari. Spera cã banii îi vor ajuta sã continue mãcar un timp lupta lor de rezistentã, desi era convins cã pânã la urmã vor fi învinsi.
Obosit, se dezbrãcã de hainele de lucru, comandã cina robotului-bucãtar si, dupã ce mâncã, se îndreptã spre modulul de somn, care era un aparat destul de scump, dar

care fãcea somnul foarte odihnitor si alunga visele neplãcute. Se întinse si adormi fãrã a-si da seama cã cineva îl urmãrea si cã nu se va trezi vreodatã.
Din tunelul de aerisire, Ston Raspor îsi pândea prada asa cum pisica pândeste soarecele: pregãtit, cu toate simturile în alertã. Avea sã fie ultima sa crimã pentru Firmã , organizatia pentru care lucrase timp de zece ani. Dupã aceea avea sã fie liber si îndeajuns de antrenat ca sã-si poatã desãvârsi rãzbunarea si sã elibereze Starsetia. Chipurile celor morti acum 16 ani încã îl bântuiau noaptea.
Capul de mort de deasupra ochiului drept, fãcut din fire de otel de Lasca începu sã strãluceascã si sã palpite, aducându-i aminte lui Ston de durerea groaznicã pe care o îndurase atunci când firele îi fuseserã introduse în carne fãrã anestezie, la capãtul celor trei ani de antrenament intens. În acesti ani învãtase multe lucruri, cum ar fi stãpânirea propriului trup aproape la perfectie, câteva sute de moduri de a ucide cu diferite arme, precum si modul de a te ascunde în cele mai mici crãpãturi sau zone de umbrã.
Munca sa îl purtase prin tot Universul si vãzuse lucruri pe care putini oameni le putuserã vedea cum ar fi eruptia unui vulcan urias pe Barso sau ciocnirea uriasei stele Rabor cu o planetã deviatã de pe orbitã de intense bombardamente din spatiu. Moartea celor 2 miliarde de oameni nu îl impresionase prea mult. El însusi omorâse vreo 200 pânã acum.
Venise pe Roodo III pentru a-l ucide pe seful acestei bãnci. Se pare cã uciderea fusese comandatã de un rival care îl considera un competitor prea puternic si se hotãrâse sã-l elimine. Firma îl plãtise cu 100 000 de rari, rotunjindu-i astfel averea la 2 miliarde. Era un om foarte bogat.
Coborând din nava hiperluminicã care îl adusese pânã aici, Ston pilotase micã navetã de coborâre camuflatã exact pe acoperisul blocului de 1000 de etaje. De acolo, îmbrãcat cu un costum anti-frig, coborâse pe coardã pânã la etajul 500, unde gãsise gura de aerisire care ducea la apartamentul presedintelui. Înainte de a intra în sistemul de aerisire, blocase sistemul de detectie anti-intrus, electrocutând peretii metalici ai tunelului. Apoi, intrase în bloc si se pusese pe asteptat. Dupã cinci ore, simti cu ajutorul senzorilor de miscare pe care îi amplasase cã tinta sa intrase în casã.
Când detectã faptul cã presedintele bãncii adormise, Ston tãie cu un mic laser o gaurã în tunelul de aerisire al blocului si apoi coborî în camera de dedesubt. Acolo, bancherul dormea linistit în modulul de somn, cu o expresie de om fericit pe fatã. Furisându-se pânã aproape de el, ucigasul se aplecã asupra lui si scoase un pumnal de la cingãtoare. Apoi, cu o miscare fluidã îi sectionã vasele de sânge de la gât, având grijã sã se îndepãrteze destul de repede pentru a nu fi stropit de sângele care tâsni.
Ridicându-se înapoi în tunel, Ston strãbãtu tot drumul înapoi în vitezã maximã, ajungând la coarda pe care o lãsase atârnând. Se prinse de ea si îsi începu lunga ascensiune pânã pe acoperis.
Acolo, gãsi nava sa pregãtitã, asa cum o lãsase. Se urcã în ea si decolã, cuplându-se la nava hiperluminicã pe care îsi cumpãrase bilet. De acum era liber sã-si ducã lupta la bun sfârsit.

VI

Copilul fugea spre gura de canal, iar în spatele sãu zeci de oameni în uniforme maro încercau sã-l prindã pentru a-l ucide. Drumul era presãrat cu cadavre de care el se împiedica, iar focurile ardeau peste grãmezile uriase de moloz care erau ceea ce rãmãsese din fostele blocuri de locuit. Chipuri de oameni morti treceau prin fata lui, si parcã le putea auzi glasurile cerându-i sã-i rãzbune, sã pedepseascã moartea lor timpurie. Cel mai puternic auzea glasul unei fete înfipte într-o tepusã din gardul de la marginea parcului. Când uniformele maro erau cât pe ce sã-l prindã, reusi sã intre în canalul salvator. Dar si acolo continua sã audã glasurile care tipau " RÃZBUNARE!!! ... RÃZBUNARE!!!"
Cutremurându-se, Ston se trezi din vis si cu bucurie îsi dãdu seama cã totul fusese ireal. Dar totul fusese real cândva, iar evenimentele se întâmplaserã cu adevãrat acum 20 de ani. Însã glasul celor morti încã îi rãsuna în cap ca un ecou bubuitor, aducându-i aminte de datoria pe care o avea de îndeplinit.
"În sfârsit, azi mã voi întoarce acasã " gândi el în timp ce se îmbrãca si se pregãtea sã coboare de pe nava hiperluminicã pe care îsi petrcuse ultimele douã zile.
Iesi din compartimentul sãu si ajunse pe puntea centralã unde se adunau cãlãtorii pentru a mânca. Aceastã camerã era uriasã, în ea putând încãpea 100.000 de persoane la mesele lor. Dar nu reprezenta decât o micã parte a navei, care avea 20 de kilometri în lungime, 10 în lãtime si trei în înãltime. Un milion de oameni puteau cãlãtori cu aceastã uriasã navã, fãrã a mai socoti milioanele de tone de încãrcãturã pe care ea le transporta cu viteze care depãseau viteza luminii, strãbãtând hiperspatiul. Cãlãtoria între douã extremitãti ale galaxiei dura douã zile, iar pânã într-una din galaxiile învecinate, o sãptãmânã. Totul la niste preturi rezonabile.
Dupã micul dejun, Ston se îndreptã spre poarta de debarcare, unde intrã într-o navetã de coborâre, care avea sã-l ducã pe planeta sa natalã, Rosca II. Acolo trebuia sã se întâlnescã cu seful Frontului pentru eliberarea Starsetiei. Aveau afaceri de discutat.
Când naveta se apropie de locul de aterizare, Ston se simti coplesit de emotie, iar capul de mort începu sã luceascã pe sub piele. Clipa libertãtii se apropia.
Dupã ce coborî din navetã si trecu de asprul control de granitã al vamesilor longdangnezi(care , totusi nu reusirã sã-l recunoascã, deoarece un virus conceput de specialistii Firmei stersese dosarul sãu din reteaua de pe Londangãi), Ston fu surprins de privelistea care o avea în fata ochilor. În locul blocurilor de 300-400 de etaje, frumoase, în culori vii, diferite unul fatã de celãlalt, avea în fatã un sir de blocuri de peste 1000 de etaje, gri, construite parcã cu un sablon.
"Blestemati în vecii vecilor sã fie nenorocitii ãstia ordinari! Uite ce au putut sã facã din frumoasele noastre locuinte. Parcã sunt niste grajduri, blocurile astea noi!" îsi spuse el în gândul sãu.
Urcându-se pe un trotuar rulant, se lãsã dus 20 de kilometri pânã în fata unei clãdiri uriase, cu un aspect grotesc. Acolo, coborî si merse pânã pe o alee dosnicã, din spatele clãdirii. Era asteptat de un om înalt, bine fãcut, cu pãr negru, lung si cu o barbã impresionantã. Când îl zãri pe Ston, omul se îndreptã spre el, iar acesta îsi

dãdu seama dupã fermitatea miscãrilor cã avea în fatã un fost militar.
-Bãnuiesc cã esti Ston Raspor, spuse strãinul cu o voce puternicã. Cel care ne-a contactat. Eu sunt Longo. Atât trebuie sã stii.
-Da, eu sunt, rãspunse Ston.
- Sã fim directi, spuse Longo. Ce vrei tu, un fost angajat al Firmei, de la noi, care suntem niste luptãtori pentru libertate?
-Bãnuiesc cã mi-ati cercetat trecutul dupã ce v-am contactat si am solicitat întâlnirea asta.
-Da , si nu am gãsit nimic înainte de colaborarea ta cu Firma. Specialistii acesteia au fãcut treabã bunã pentru a-ti sterge urmele.
-Deci nu stiti nimic despre motivele mele si de ce am luat legãtura cu voi.
-Nu, spuse Longo.
Ston îi povesti pe scurt ce a pãtit acum 20 de ani când planeta fusese prima dintre lumile Starsetiei care cãzuse sub stãpânirea Longdangãi. Mentionã cã a lucrat pentru Firmã, dar nu dãdu multe detalii despre activitatea sa. La sfârsit, afirmã:
-Am o propunere pentru voi.
-Ce? întrebã Longo nedumerit.
-Vreau sã antrenez o parte din luptãtorii vostri, sã îi învãt ceea ce mi-a fost predat în scolile Firmei. De asemenea voi pune la dispozitia voastrã averea mea de 2 miliarde de rari
-Dar stiam cã tehnicile lor de luptã sunt secrete si cã cei initiati nu au voie sã le transmitã mai departe.
-De azi nu mai sunt.
Longo cumpãni pret de un minut propunerea lui Ston si ajunse la concluzia cã era exact de ceea ce avea nevoie organizatia lui pentru a supravietui si a-si duce misiunea la bun sfârsit. De la cãderea planetei Starsa I , Longo luptase pentru libertate prin mici sabotaje ale trupelor de ocupatie , dar niciodatã aceasta nu pãruse atât de aproape ca acum. Starsetia putea fi din nou liberã.
-Si cum facem ca sã îi gonim pe dusmani? întrebã Longo.
- La fel cum au fãcut si strãmosii nostri, acum 220 de ani: de azi în doi ani, ducele Longdangãi se va încorona ca rege al Starsetiei pe Starsa I, apoi va pleca cu grosul trupelor sale acasã, lãsând aici doar o micã fortã de ocupatie. Dacã mobilizãm si înarmãm populatia si pe fostii soldati ai regatului, aceasta poate fi coplesitã. De asemenea vom sabota navele de transport ale armatei dusmane si vom arunca în aer trupele lor. Ducele va fi asasinat de cãtre mine personal.
-O idee curajoasã! Cum se vor strecura oamenii nostri pe navele lor de luptã?
-Aici intervine antrenamentul Firmei, spuse Ston. Ei vor purta uniforme ale armatei longdangneze, uniforme pe care le vom lua de la soldatii pe care îi vom ucide. Sper cã ai destui oameni pregãtiti pentru misiuni sinucigase.
-Asta se poate aranja usor. Multi dintre oamenii mei s-au sãturat pânã-n gât de stãpânirea strãinã. Vor fi pregãtiti.
-Deci, batem palma?
-Da. De azi, Ston Raspor esti membru al Frontului pentru eliberarea Starsetiei cu numele de cod Raron. Doar eu trebuie sã-l stiu pe cel adevãrat.
-Du-mã la locul vostru de adunare , ceru Ston.

Longo îl conduse pe noul agent la o poartã secretã într-o clãdire, apoi pe niste scãri care dãdeau într-o salã uriasã. Fãcuse încã un pas spre desãvârsirea planului sãu de rãzbunare.

VII

Orice om care venea din afarã ar fi considerat-o o zi festivã. Planeta Starsa I era în straie de sãrbãtoare. Temperatura era plãcutã, iar soarele strãlucea puternic pe cer. Pomii erau împodobiti cu ghilrlande si becuri, iar clãdirile de pe bulevardul care ducea la Palatul Regal erau pline de gigantice holograme care spuneau " Trãiascã Marcon Ross II, rege al Starsetiei!" sau "Trãiascã unirea frãteascã între statele noastre: Longdanga si Starsetia". Armata longdangnezã, în uniforme de galã, era pregãtitã pentru mãreata zi a încoronãrii. Câteva milioane de oameni stãteau de-a lungul bulevardului central, iar prin mijlocul acestora avea sã treacã Marcon Ross II în drumul sãu spre Palatul Regal, pentru a deveni rege al Starsetiei.
Adevãrul era cã pentru marea majoritate a locuitorilor Starsei I aceastã zi era cea mai tristã din viata lor. Azi înrobirea lor avea sã fie definitivatã, iar coroana regalã avea sã stea pe capul unui strãin. Pe lângã faptul cã aveau sã fie din nou ocupati, o parte dintre ei erau obligati, sub amenintarea executiei sã priveascã cum ducele Longdangãi avea sã intre în resedinta regelui, si acolo sã fie încoronat. Bietii oameni urau lucrul acesta, dar stiau cã nu pot face nimic pentru a-l împiedica.
O voce puternicã rãsunã din difuzoarele organice în timp ce pe cer apãru o hologramã care îl înfãtisa pe duce coborând din navetã si urcând în platforma cu suspensie magneticã.
-Azi, slãvitul Marcon Ross II va reîntregi o datã pentru totdeauna ceea ce au despãrtit niste intriganti, trãdãtori si ucigasi. În aceastã mare zi, ducatul Longdanga va primi sub cupola sa ceea ce trãdãtorii au numit pentru o vreme Starsetia. Trãiascã ducele si Longdanga!! Convoiul ducal se apropie de locul încoronãrii si peste zece minute va intra în fostul Palat Regal.
"De unde nu va mai iesi viu" gândi Ston Raspor, aflat în multimea care astepta pe strãzi. "Ziua rãzbunãrii a venit în sfârsit".
El si câtiva dintre oamenii sãi erau postati în puncte strategice de pe bulevard, cu grijã alese cu o lunã înainte. De asemenea, pe fiecare navã de transport din orbitã, un om de-al rezistentei se infiltrase si plasase dispozitivele explozive. Toti asteptau acum doar semnalul lui Ston, apãsarea sa pe un buton care va transforma armata Longdangãi într-un morman de fiare aflat în orbitã.
Chiar atunci, prin fata sa trecu convoiul ducelui, care se îndrepta spre palat. Acesta era început de douã interceptoare spatiale, care deschideau drumul platformei pe care stãtea ducele. Apoi, îl urmau douãzeci de blindate care luptaserã în bãtãliile acestui rãzboi si 500 de soldati cu armele lor laser strãlucind. Pentru civilul de rând totul inspira fricã.
Dupã ce alaiul trecu, iar soldatii care îi pãzeau îsi pierduserã vigilenta, Ston se strecurã în spatele unui bloc, apoi o luã pe o strãdutã dosnicã, ocoli o fabricã, iar dupã aceasta, gãsi intrarea în canal. Acolo, intrã în bezna de nepãtruns a lumii subterane si merse cu pasi siguri pe un drum pe care îl mai strãbãtuse de

cincisprezece ori, ajungând într-un final acolo unde dorea: sub Palatul Regal. Luptându-se cu mirosul pe care nu îl mai simtise de multi ani, cu bocancii uzi de apa apa care invadase canalele de scurgere, Ston începu sã urce pe scara care ducea într-o camerã secretã din Palat. Aceasta avea sã fie goalã, deoarece era foarte departe de locul unde ducele trebuia sã fie încoronat. Treaptã dupã treaptã, el simtea cã momentul de glorie al vietii sale se apropie.
Ridicã manual capacul, dar, când dãdu cu ochii de luminã, avu în fatã o priveliste descurajantã. Tre automate laser erau îndreptate spre el, iar niste soldati se aflau exact lângã capac.
-Urcã cu mâinile la ceafã, ordonã unul dintre ei cu o voce furioasã.
Ston se conformã, dar muschii sãi erau încordati la maximum, pregãtiti de luptã.
-Aruncã arma, spuse alt soldat vãzându-i pistolul laser. Ce chestie! Vroiai sã-l asasinezi pe duce, chiar în ziua încoronãrii. Las' cã o sã mori tu în curând, în beciurile noastre. Iarã noi o sã fim promovati. Ha-ha.
Un rânjet i se întinse pe fatã, rânjetul unui om foarte sigur pe el.
Fãrã nici o miscare evidentã, Ston apãsã pe un mic buton de la brãtara mâinii stângi si douã minuscule sãgeti otrãvite pornirã din lansatoarele deghizate de la centurã si se înfipserã cu mare precizie în gâturile a doi soldati, care se prãbusirã imediat. Al treilea nu avu timp sã reactioneze când mâna lui Ston se înfipse în gâtul sãu si îi smulse jugulara. Problema se rezolvase.
Dupã ce îsi recuperã pistolul cu laser, Ston plecã din camerã si se furisã prin palatul întesat cu soldati cu o dibãcie specificã ucigasilor Firmei. Activã virusul care avea sã pãcãleascã calculatorul central, fãcându-l sã cradã cã nu se întâmpla nimic. Ajungând la sistemul de aerisire, Ston pãtrunse în el si, dupã cinci minute era în pozitia doritã, undeva desupra marii sãli de ceremonii. Ducele Longdangãi era la o distantã de douãzeci de metri în linie dreaptã fatã de el, iar din acea pozitie nu avea cum sã rateze. Scoase pistolul cu laser si detonatorul pentru navele din orbitã, apoi îsi aduse aminte de moartea tuturor celor dragi sãi si de jurãmântul fãcut. Acesta era omul care îi distrusese viata. Momentul cel mai important al vietii sale, clipa a cãrei imagine îl tinuse în viatã atâtia ani, venise. Capul de mort strãluci. Ston ochi.
-Cu cea mai mare bucurie primesc coroana regatului Starsetia pentru a reuni ceea ce a fost despãrtit de trãdãtori. Trãiascã Longdanga! spuse Marcon Ross II în discursul sãu de acceptare a coroanei.
Ston apãsã trãgaciul si butonul de detonare.
Capul ducelui fu strãbãtut de o luminã puternicã si o micã gaurã îi apãru între ochi. Acesta se prãbusi, lãsând soldatii de lângã el cu gura cãscatã. Înainte ca acestia sã facã vreo miscare, Ston îi secerã si pei ei cu laserul. Apoi o explozie giganticã se auzi clar de undeva de deasupra, iar întreaga adunare din Palat intrã în panicã. Oamenii încercarã sã scape fiecare cum poate, cãlcându-se în picioare pentru a ajunge la usã. Erau convisi cã sunt atacati
Cerul Starsei I se luminã din cauza puternicei explozii care rãsunã. Toti cei veniti la încoronare rãmaserã înmãrmuriti, dar se dezmeticirã repede la auzul strigãtelor lui Longo si a oamenilor sãi.
-Trãiascã Starsetia! La luptã pentru libertate! urlau acestia si îsi înfipserã pumnalele în soldatii care îi pãzeau.

Dându-si seama cã tot ce stãtea între ei si libertate erau cei 10 000 de soldati care urmau sã formeze garnizoana ce ar fi trebuit sã rãmânã pe planetã si cã acestia nu vor primi ajutor din spatiu, patru milioane de oameni, se repezirã la primele obiecte care puteau fi folosite ca arme sau la laserele împãrtite de oamenii rezistentei. Apoi, înfuriati îi atacarã pe soldatii care se regrupaserã în centrul orasului. De pe clãdiri începu sã se tragã cu lansatoare de torpile materie-antimaterie, iar câteva blindate deturnate venirã sã-i sprijine pe rãsculati. O luptã disperatã se încinse pe strãzile orasului, dar rezultatul acesteia nu putea fi pus la îndoialã.
Oamenii lui Longo, în frunte cu acesta, intrarã în palat si masacrarã restul soldatilor dusmani aflati acolo. Apoi, se instalarã ca guvern interimar pânã la venirea din exil a familiei regale.
În acest timp, pe restul planetelor ocupate, lucrurile se desfãsurau cam la fel, cu si mai putinã rezistentã din partea uniformelor maro. Pe unele lumi nici nu fu nevoie de luptã. Starsetia era din nou liberã.
Dupã ce se terminã mãcelul de pe Starsa I, Ston, care luptase la Palat, se asezã pe scaunul sãu de lângã Longo si îi spuse:
-Stiu ce o sã vrei acum de la mine. Vrei sã fac parte din conducerea interimarã.
-Asa e. Avem nevoie de eroi pentru a ne pãstra credibilitatea. Vei putea sustine si familia regalã.
-Nu vreau sã fiu un erou! Nu vreau!
-Da' acum ce-o sã faci? Esti un om liber.
-Nu stiu, efectiv nu stiu.
În sufletul sãu totul era un gol. Nu avea nimic pentru care sã trãiascã, nici o dorintã de stabilitate. Era ca o masinã de rãzboi, dupã ce rãzboiul se terminase, bun de aruncat la fiare vechi, inutil. Îsi îndeplinise scopul pentru care trãise 22 de ani, dar acum nu putea sã gãseascã unul nou. Viata linistitã si asezatã nu îl atrãgea deloc. Dorea un singur lucru: sã i se alãture lui Baro si pãrintilor lui, sã se ducã la mosneagul care trãise lângã ei si sã-i spunã cã si-a îndeplinit jurãmântul. Sã nu mai simtã nimic, sã disparã pentru totdeauna.
Mãcinat de aceste gânduri, se ridicã de pe scaun si dispãru într-o camerã alãturatã.
-Ston, ce faci? întrebã Longo. Vino-ncoace.
Nici un rãspuns din camera cealaltã.
-Ston, mã auzi? Trebuie sã vorbim, avem nevoie de un om ca tine.
Zgomotul unui laser se auzi de dupã usã, iar Longo si apropiatii lui se ridicarã de pe scaune si nãvãlirã în cealaltã camerã.
O priveliste groaznicã le apãru în fata ochilor, iar multora nu le veni sã creadã ceea ce vedeau. Ston îsi luase viata cu aceeasi armã pe care o folosise pentru a-si împlini rãzbunarea. Zãcea cu capul cãzut pe o masã, iar sângele îi curgea încã din tâmplã. În fata sa stãtea un bilet scris de mânã, pe care Longo îl ridicã si începu sã îl citeascã:

Dragii mei prieteni si camarazi,
"Nu vreau sã fiu un erou, un om pe care altii sã-l folosescã pentru imaginea lor. M-am hotãrât sã las altora aceastã cinste.
Sufletul meu a fost mort din clipa în care mi-am vãzut iubita si pãrintii masacrati de

dusmani. De atunci trupul meu a trãit doar pentru rãzbunarea de care am avut parte acum câteva ore. Menirea mea în lumea celor vii s-a încheiat. Acum sper cã îi voi întâlni pe cei dragi mie pe lumea cealaltã.
Vã urez viatã fumoasã si sã vã bucurati de libertatea Starsetiei. Voi fi mereu alãturi de voi."

Cu respect,
Ston Raspor

**Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta**

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	Nu

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri? ☐

OK

